

Horymír, vladyka z Neumětel, byl dobrý hospodář. Vadilo mu, že lidé přestali pracovat na polích, že pole zůstávají neobdělána, že je v zemi hlad a bída. Vypravil se za knížetem Křesomyslem a žádal ho, aby zakázal dolování. Kníže jeho žádosti nevyhověl. Rozzlobení kovkopové Horymírovi v noci zapálili stavení. Kdyby před rozezlenými horníky vladyka včas neujel na svém koni, snad by ho zabili. Po nějakém čase Horymír spolu s muži svého rodu splatil horníkům jejich zlý čin. Za jedné tmavé noci přepadli osadu kovkopů a zasypali jim doly. Horníci nechali Horymíra předvolat před knížecí soud. Kníže Křesomysl dal Horymíra uvěznit, neboť sám dolování drahých kovů podporoval. Nepomohly přímluvy okolních vladyků u knížete. Horymír byl odsouzen k smrti popravou svým vlastním mečem.

Před určenou popravou řekl Horymír knížeti Křesomyslovi: „Ctný kníže, tvým soudem jsem odsouzen. Dřív než umřu, dopřej mi, ať vsednu na svého milého koně a malou chvíli se na něm projedu.“ Kníže svolil a poručil, aby zavřeli brány. Horymír třikrát objel vyšehradské nádvoří. Zpočátku Šemík jen mírně klusal. Po druhém kole se dal v prudký cval, při třetím letěl s vichrem o závod. Poblíž brány se vzepjal a jedním skokem přeletěl hradby, druhým se řítí do Vltavy. Řeku šťastně přeplaval. S Horymírem pak Šemík uháněl k domovu. Za tento hrdinský čin kníže Křesomysl Horymírovi udělil milost. Šemík si skokem velmi ublížil a brzy potom zahynul. V Neumětelích mají označené místo, kam Horymír prý pochoval svého věrného koně Šemíka.

